

ikke har noget Fundament i Esbjerg saaledes som i de andre Købstæder for Fasthættelsen af disse Statter.

Det var nu de kommunale Statter. Der er dernæst Statsstatterne, og det gaar efter min Mening ikke an at se bort fra, hvilke væsentlige Forstilligheder der er mellem Land og By med Hensyn til Statsstatterne. Der er den kongelige Bygningsafgift, som opkræves efter ganske andre Regler paa Landet end i Købstæderne, og det vilde dog, forekommer det mig, være højt behønderligt, om ikke de samme Regler, som gælde i de andre Købstæder for Bygningsafgiftens Opkrævning, ogsaa skulde gælde for den udbannede Købstad. Der er Vigningsstatten. Der maa ogsaa med Hensyn til den træffes en Bestemmelse; om man nu vil sige, at Esbjerg tager en Del af den Vigningsstat, der nu i det hele taget hviler paa Købstæderne, eller om man vil, som jeg tror, man i sin Tid gjorde ved Marstal, fastsætte ad Lovgivningsvejen et Beløb, hvormed man forsøger Vigningsstatten, der skal udredes af Esbjerg, skal jeg henstille. Jeg mener kun, at hele dette dybtindgribende Spørgsmaal maa have en Løsning, inden vi kunne sige, at vi andet end i Ord men virkelig i Gerningen have gjort Esbjerg til en Købstad. Alle disse Spørgsmaal har nu det Forslag, som er kommet fra det andet Ting, troet at kunne ordne derved, at man ganske overlader det til en Vedtægt, der affattes af Byraadet og stadfæstes af Indenrigsministeren, idet det nemlig i § 3 er udtalt, at man kunde ordne det ad den Vej. Men det er en ganske ekseptionel og efter vor Mening ikke rigtig Fremgangsmaade at søge at gaa den Vej; thi det vil dog give Esbjerg en helt anden Stilling i den Retning, end de øvrige Købstæder i Landet have, og det er vistnok ogsaa et stort Spørgsmaal, om en helt ny Bestatning af en Kommune efter ganske andre Regler end hidtil har været Tilfældet, uanset Grundlovens Bestemmelse herom, kan træffes ad rent administrativ Vej. Vi have derved troet, at § 3, 2det Stykke, i den Henseende ikke kunde staa, saaledes som det staa her, hvor det udtrykkelig udtales, at Lovene af 11te Februar 1863 og 10de September 1880 ikke ere bindende for Esbjerg. I det Djeblig de ikke ere bindende for Esbjerg, er Esbjerg efter vor Opfattelse i Virkeligheden ikke bleven nogen Købstad.

Men ikke blot med Hensyn til Bestatningsforholdene, men ogsaa i mangfoldige andre Retninger tror jeg, det vil være nødvendigt, at man har tilstrækkelig Tid til at overveje, hvorvidt den øvrige for Købstæderne gældende Lovgivning bør gøres

gældende, i alt Fald med visse Modifikationer, for den ny Købstad. Nu ser jeg nok, at det Forslag, som foreligger, har rørt ved Næringsloven, men det er kun en enkelt Side af Næringsloven, som er tagen med herind, idet man nemlig har sagt, at det saakaldte Løbælte, som ellers herfter rundt omkring alle Købstæder, ikke skal være gældende eller finde Anvendelse paa Esbjerg. Derimod kan der i og for sig efter mit Skøn ikke være noget at indvende, thi Løbæltet hører ikke saa essentielt til Købstædernes Væsen, at man ikke kan tænke sig en Købstad, som ikke har noget Løbælte. I alt Fald kan det ad Lovgivningens Vej forandres — det er f. Eks. sket her ved Kjøbenhavn og Frederiksberg ved Loven af 1866, hvor dette Løbælte er bortfaldet —, fordi man altsaa af praktiske Hensyn, som jeg for mit Vedkommende ganske kan billige, siger: Vi kunne ikke forandre Berettigelsen til Næringsbrug i Esbjergs Nærhed, overensstemmende med, hvad der ellers gælder for Købstæderne. Det vil for mig ikke være nogen Anstødssten, det mener jeg fuldt vel kan forsvares, men man kan da sige, at det egentlig kun er et Ordspil, naar man kalder Esbjerg en Købstad. Jeg er altsaa ganske enig i, at man godt kan gaa bort fra Løbæltet om Esbjerg, men den øvrige Næringslovgivning maa dog absolut gøres gældende efter de for Købstæderne gældende Regler og ikke efter de Regler, der gælde for Landet. Der er i flere Retninger megen Forstel, navnlig med Hensyn til Brændevinshandel, Krokod, Beværning, alt det er forstelligt paa Landet og i Byerne. Altsaa skal Esbjerg være en Købstad, ja maa den paa det øvrige Næringsomraade have ganske de samme Rettigheder som de andre Købstæder. — For at nævne et andet Forhold vil jeg tage Bygningsforholdet. For Esbjerg, som den er nu, gælder saavidt jeg ved, Bygningsloven for Landet, men bliver den en Købstad, maa selvfølgelig Bygningsloven, der gælder for Købstæderne, komme til Anvendelse, og der turde i hvert Tilfælde være Anledning til at tage denne Lov med sine strengere Bestemmelser i en Købstad, hvor der bygges saa overordentlig meget som i Esbjerg. Jeg tvivler ikke om, at det heller ikke kunde vække Anstød for Esbjergs Vedkommende, men jeg mener kun, at det er Spørgsmaal, der skulle under Overvejelse og ikke kunne forbigaaes med Tavshed; man maatte sige noget derom, thi Loven af 30te December 1858 bliver ikke uden videre, tror jeg, gældende for Esbjerg, fordi man kalder den en Købstad, naar der dog paa saa mange andre Omraader indføres væsentlige For-